

Mit jelent az új Felnőttképzési törvény a magánórát adó tanároknak? ...avagy a „bejelentsek, ne jelentsek” dilemma

2020 szeptember 1-től hatályosak az új felnőttképzési törvény előírásai, ami nehezen meghozható döntés elé állít rengeteg magántanárt. A Nyelvtudásért Egyesületet is sokan keresték meg kérdéseikkel, igyekeztünk tehát utánajárni. Az alábbiakban köznyelvi megfogalmazásra törekedve a jogszabályi bikkfanyelvet amennyire lehet kerülve igyekszünk összefoglalni a magántanárok számára legfontosabb következményeket.

Nyelvstúdió, nyelviskola jelleggel működő vállalkozások, oktatási közösségek számára javasoljuk a Nyelviskolák Szakmai Egyesülete oldalán közzétett összefoglalót: [NYESZE tájékoztató](#)
A szabályozás jellemzően őket érintő kérdéseire, illetve az „engedélyköteles” képzések külön szabályozására itt most nem térünk ki.

Disclaimer / Fontos!

*Az alábbi ismertető szakértők megkérdezése és a jogszabályi szöveg alapos elemzése alapján készült. Célunk nem önmagában a jogszabályszöveg elemzése volt (ezt megtették mások) hanem annak feltárása, hogy a jogszabályszöveg ÉS a jogalkotók szándékáról, saját értelmezésükről beszerezhető információk alapján adjunk támpontot. Nem tekinthető azonban az alábbi anyag jogi állásfoglalásnak, csupán szakmai véleményünk összegzésének. A tényleges döntés meghozatala minden vállalkozó tanár saját döntése kell legyen, alaposan mérlegelve saját tevékenységét, annak körülményeit!
Közzétételével célunk ezen mérlegelés és döntés segítése.*

Az új törvény szövege itt található: [2013. évi LXXVII. Törvény a felnőttképzésről](#)

Az új törvény rövid háttere

Bár formálisan az új szabályozás a korábbi FKTV módosításával lépett hatályba, lényegét tekintve teljesen új szabályozási rendszert vezet be. Gyökeresen átírja a hatálya alá tartozó tevékenységek körét és a rájuk vonatkozó követelményeket. Míg az előző rendszerből – némi leegyszerűsítéssel – a magántanítás lényegében teljesen kiesett és a rendszer alanyai az áfamentességet igénylő, és/vagy uniós/kormányzati forrásokat felhasználó programokban részt venni kívánó vállalkozások voltak, addig az idén életbe lépett törvény úgy tűnik szinte minden oktatási tevékenységet maga alá kíván húzni. Cserébe a viszonylag egyszerűbb előírásokkal terhelt „bejelentésköteles” kör is megkapja azt az áfamentességet, amit korábban csak a jóval keményebb nyilvántartási és egyéb követelményekkel terhelt „engedélyezett” élvezhettek. Mindez persze a jellemzően alanyi adómentes egyéni vállalkozó tanárok számára nem jelent semmiféle előnyt, miközben diákjairól a tanárra legkevésbé sem tartozó adatok begyűjtését és továbbítását írja elő számukra.

Ha megpróbáljuk nem a törvény alanyai, hanem a szabályozó, irányító hatóság szemszögéből értékelni a jogszabályt, akkor annak jól látható célja a minden eddiginél mélyebb és szélesebb körű adatgyűjtés a teljes iskolarendszeren kívüli oktatási szféráról. A törvény megalkotóit alighanem a felfokozott elemzési vágy motiválta, abból kiindulva, hogy ha minden lélegző tanuló és tanár minden mozdulatát merevlemezre kódolhatják, abból a jövőben eredményesebb szabályozási és finanszírozási módszereket tudnak majd levezetni.

Az orwelli léptékű, mindenkiről mindent tudni akarást azonban valószínűleg a jogszabály körül bábáskodók sem oszthatták teljes egységben és ennek lehet eredménye, hogy a kulcsszabályok nem mindenütt értelmezhetők szigorú egyértelműséggel.

Az adatgyűjtési szenvedélynek eshetett áldozatául a jogalkotás, majd jogalkalmazás során a személyiségi jogok és adatvédelmi alapelvek tiszteletben tartása. Így váltak nyilvánossá tanárok százainak privát telefonszámai, valamint érzékeny személyes adatai és lesz – ha így marad a szabályozás – az öt éves Petike angolórája, TAJ-számán keresztül, rögtön összekapcsolható a neki kiváltott lúdtalpbetéttel is, sőt a jogalkotó szándéka szerint Nagy Testvér szeme egész életútján végig kísérné őt.

Kire vonatkozik?

Röviden és pongyolán, a normál-, köz- és felsőoktatáson kívül minden képzési (magyarul tanítási) szolgáltatást nyújtó jogi és természetes személyre. Ebbe tehát beletartozik a nyelviskola éppúgy, mint a magántanár, egyéni vállalkozó, vagy az 1-2 személyes BT, ha tanít. Nincs különbség kontaktóra és távoktatás, online képzés között, sőt az ingyenesen nyújtott tanításra, korrepetálásra is vonatkozik... HA az felnőttképzés (lásd később).

Nagyon fontos azonban, hogy szolgáltatást nyújtó (tanítást végző) személyét és magát a szolgáltatást megkülönböztessük. Több Kormányhivataltól és Minisztériumtól kapott állásfoglalás olvastán látható, hogy ezek megfogalmazása jellemzően a képzőt magát állítja középpontba (és jelenti ki jogosan, hogy rá vonatkozik a törvény – ez a személyről szól), kimondva vagy kimondatlanul megelőlegezve azt is, hogy az általa végzett tevékenység automatikusan felnőttképzés lenne a törvényi meghatározás szerint. Márpedig a gyakorlatban igazi jelentősége a tevékenységnek van, hiszen tanárra, tanári közösségre, iskolára vonatkozóan a képzési tevékenység (a tanítás, a tanfolyam) az, ami a rá vonatkozó „bejelentési kötelezettség” miatt súlyos adminisztratív terheket vonhat maga után.

Mit ír elő a törvény?

A korábbi helyzettel szemben (amikor a legálisan, jövedelmét leadózó magántanárnak a számlaadáson túl más dolga nem nagyon volt mindaddig amíg pályázatokon nem akart indulni, állami intézményekkel nem akart szerződni) mostantól a „felnőttképzési tevékenység” minimum **BEJELENTÉSKÖTELES**.

Ha az oktatás szakmai képzésnek minősül, netán állami vagy európai uniós forrásból valósul meg, akkor **ENGEDÉLYKÖTELES**. (+ A képzést a végén mindkét esetben le is kell jelenteni, ez az OSAP statisztikai adatszolgáltatás).

Mint látni fogjuk a helyzet ennél összetettebb. Távolról sem igaz, hogy mindenféle tanítási tevékenységet mérlegelés nélkül, kötelezően felnőttképzésnek kell tekintenünk és e szerint eljárunk, sőt még az sem állja meg a helyét, hogy a törvény szerint felnőttképzésnek számító oktatásunkat minden esetben kötelezően be kell jelentenünk.

Mivel jár a bejelentési kötelezettség?

Egy nyelviskolaként működő szervezet számára plusz egy admin púpot jelent. Az amúgy is rendkívül nehéz helyzetben levő iskolák (COVID + nyelvizsgamentesség tízezreknek...) tetemes adatbegyűjtési és feltöltögetési feladatot, aminek jó részét értelmetlennek élik meg (szerintünk is az).

Magántanár számára konkrétan egy regisztrációt jelent („bejelenti” saját magát, mint képzőt) egyszerű díjfizetéssel, mindez nem hatalmas ügy, de precízen kell végezni és a változásokat késedelem nélkül felvinni később is. Az igazi kihívás számukra az egyes „képzések” vagyis tanfolyamaik (ha tetszik tanítványaik) „bejelentése”. Kisebb gond, hogy egy sor olyan adatot is vezetnie kell a tanításról melyek némelyike nem kézenfekvő magántanítási szituációban, ennél is fájdalmasabb azonban, hogy a tanulótól olyan személyes adatokat kell bekérnie, tárolni és feltölteni, amikhez alapesetben semmi köze, pl. TAJ szám, adószám, végzettség. A tanfolyamokról természetesen „felnőttképzési szerződést” is kell kötni, ez azonban „bejelentésköteles” esetben történhet szóban is. A tanulók előírt adatait azonban nem elegendő „fejben vezetni”.

Mindez – ha megszokta valaki – nem megoldhatatlan, azonban jelentős terhet jelent különösen a kapcsolódó egyéb kötelezettségekkel (pl. statisztikai adatszolgáltatás). Nehezíti a tényleges terhek pontos felmérését, hogy a jogszabály szövegéből a magántanár vállalkozók és legkisebb oktatói közösségekre vonatkozó tényleges kötelezettségek nem mindenütt olvashatók ki pontosan, az adatnyilvántartási felület pedig még el sem érhető.

Fontos, hogy ettől kezdve a számlaadásában megjelenő tevékenység, a Felnőttképzési Regisztrációs Alaprendszerbe felvitt képzési adatok és a tanfolyam végi OSAP statisztikai adatok tökéletes összhangban legyenek. Az kérdéses, hogy a tanulók, kiskorú tanulók szülei hogy tolerálják, mikor a korrepetáló tanár előbb kéri a gyerek TAJ-számát és adószámát, vagy ha a felnőtt tanuló nem adja meg a végzettségét. Mindezek vezetése kötelező, a tanuló legfeljebb az adatok továbbadását tilthatja meg a jogszabály szerint (de ez utóbbiról külön kimutatást kell vezetni).

A bejelentési kötelezettség nem mellékes mellékhatása, hogy a *Felnőttképzési Adatszolgáltatási Rendszerben* történő regisztráció után a képző **összes felvitt adata nyilvánossá válik**. Természetes személy egyéni vállalkozóként működő magántanár számára sokkoló azzal szembesülni, hogy akár csak keresztnéve alapján is pár kattintással, bárki által elérhető publikus oldalon találja születési évét, lakcímét, anyja nevét, telefonszámát.

Milyen tevékenységre vonatkozik mindez?

A törvény nem tesz különbséget képzők között: aki a Felnőttképzési törvény fogalmai szerint „felnőttképzési szolgáltatást” végez, az a hatálya alá tartozik, legyen nyelvviskolát működtető KFT vagy egyéni vállalkozó magántanár. A tényleges kérdés tehát az, hogy mi minősül a törvény fogalmi rendszere szerint „felnőttképzésnek” és mi nem... következésképpen mit kell kötelezően bejelenteni és mire tekinthet a tanár nyugodt lélekkel akként, hogy azt nem köteles felnőttképzésnek minősíteni (és így bejelentenie se kell).

A fenti bonyolult mondat oka, hogy a törvény meghatározásai, fogalmainak definíciói meglehetősen tágak. Saját szakértőink és a törvény értelmezésére megkért minisztériumi kollégák egyetértettek abban, hogy nem dönthető el egy-egy kritérium alapján bizonyosan, hogy a tevékenység felnőttképzés-e (be KELL jelenteni) vagy azon kívüli-e. Ahogy fogalmaztak „összességében kell mérlegelni”.

A törvény kulcsbekezdése - 1§ ab) bekezdés – szerint alkalmazni kell a jogszabály előírásait a „szervezett célirányos kompetenciakialakításra és kompetencia-fejlesztésre irányuló, szervezeten megvalósuló - a köznevelési intézmény, a szakképző intézmény és a felsőoktatási intézmény alapfeladatába és az aa) alpontba nem tartozó - oktatásra és képzésre...”

A szöveg itt 3 kritériumot rendel egymás mellé, rögtön zavarba is ejtve azzal, hogy a központozással szűkmarkúan bánik. Saját mondatelemzésünk szerint a 3 kritérium közé ÉS kapcsolatot kell tenni, vagyis az számít a törvény szerint felnőttképzésnek, ami:

SZERVEZETTEN MEGVALÓSULÓ + CÉLIRÁNYOS + KOMPETENCIA FEJLESZTÉSÉT CÉLOZZA

Mivel a gyakorló tanár számára is értelmezhető fekete-fehér definíciót adni arra, hogy mi felel ezeknek együttesen és mi nem, a szakértői vélemények szerint is reménytelen, így példákkal igyekszünk támpontot nyújtani ehhez.

Mi az, ami garantáltan felnőttképzés, így minimum bejelentésköteles?

Ilyen a klasszikus nyelviskolai csoportos tanfolyam. Ez magán viseli az összes kritérium jellemzőit: szervezni kellett a szó tanfolyamszervezési értelmében, célirányos mert egy adott szint környékéről egy magasabb szint környékére eljutást tűzi ki célul, tartalma a magasabb szinthez szükséges nyelvi kompetenciák fejlesztése, kialakítása. De ugyanez a helyzet a hasonló rendszerben és elvárásoknak megfelelő egyéni tanfolyamokkal is, tehát a létszám nem jelent különbséget.

Néhány jól megragadható jellemző, melyek alapján többnyire a törvény hatálya alá eső „felnőttképzésnek” minősül a tanítási tevékenység, és így bejelentésköteles:

- előre rögzített kezdete és vége, továbbá előre, fixen rögzített menetrendje van
- célja szakmailag (az adott nyelv, tantárgy vagy más képzési terület szerint) pontosan meghatározott, szakszerűen körülírt
- fontos elem, ha a tanfolyam formális értékelést is tartalmaz
- perdöntő elem amennyiben a sikeres elvégzésről bármiféle papírt ad (legyen az akár teljesen „saját”)
- hasonlóan kulcselem, ha a tanfolyam a felnőttképzési definíció* értelmezése szerint kompetenciát fejleszt (*„olyan ismeretek, készségek és képességek összessége, amely által a személy egy adott területen képes meghatározott döntésen és a megvalósításon alapuló eredmény elérésére”)

A végkövetkeztetést persze nem könnyíti meg, hogy szakértők és minisztériumi munkatársak egybehangzó álláspontja szerint „összességében” kell megítélni. Bár a „felnőttképzős szakma” határozottan ellenáll nézetünknek, úgy véljük, hogy egy tényleges jogvita esetén a jogszabályi szöveg lenne a perdöntő, tehát a három kulcselem mindegyikében felmutatható ismervek esetén büntetheti a hatóság jogerősen a bejelentés elmulasztását.

Mi az, ami felnőttképzés, ám mégse bejelentésköteles?

A jogszabály szövegéből nem derül ki világosan, azonban tanárkollégák számára kiadott ITM állásfoglalás egyértelműen azt erősítette meg, hogy a bejelentési kötelezettség csak azon képzésekre vonatkozik, ahol a képző (EV magántanár, oktatói BT, nyelviskola stb.) saját diákokat tanít, vagyis a tanfolyamra vonatkozó (akár szóban kötött) felnőttképzési szerződés megrendelője maga a tanuló, a tanfolyam résztvevője.

Az ITM állásfoglalás szerint amennyiben köztes megrendelővel áll szerződéses kapcsolatban a tanár/iskola (azaz képző) akkor a bejelentési kötelezettség a megrendelőt terheli. Ilyen eset a vállalati céges tanfolyam, ahol tehát a bejelentési kötelezettség a megrendelő céget terheli. Szintén ilyen eset, mikor a magántanár (vagy akár BT, nyelvtudástudó) másik oktatással foglalkozó cég alvállalkozójaként, azzal szerződve, annak megbízásából szolgáltat. Ekkor is a megrendelőt, a „nagyobb nyelviskolát” terheli a bejelentési kötelezettség.

Mivel a fenti szerencsés eset értelmezésünk szerint igazából továbbra is felnőttképzésnek minősül, így például annak a magántanárnak, aki kizárólag így tanít cégeknél és nyelviskoláknál vélhetően továbbra is regisztrálnia kell magát képzőként. Ez a jogszabály szövegéből egyértelműen nem derül ki, utóbbi általában is ellenáll mindenféle logikai dedukciós próbálkozásnak, ezért érdemes ezt állásfoglalás-kérésben tisztázni.

Milyen tanítás az, amire tekinthetünk úgy, mint „nem felnőttképzés”, így nem bejelentésköteles?

Nos röviden olyan, ami a fenti ismérvek közül minél kevesebbnek felel meg és mint látni fogjuk a klasszikus magántanítási helyzetben ennek mérlegelésére sok esetben van lehetőség. Ebben a szakaszban tehát a legálisan (számlásan) tanító EV vagy BT, esetleg Kft vállalkozási formában, magántanításként körülírható tevékenységet vizsgáljuk a jogszabállyal összevetve.

Mivel szolgáltatásnyújtásról és ekként gazdasági tevékenységről van szó, így minden esetben szerződést kell kötni a konkrét tanítási tevékenységről. Ez megtehető írásban és szóban is.

Amennyiben úgy ítéljük meg, hogy tanításunk jellemzően nem elégíti ki az 1§ ab) bekezdés (lásd fent) három kritériumát (igen, ezt a tanárnak joga és feladata mérlegelni, majd eldönteni) akkor írásban kötött szerződés esetén különös alapossggal kell eljárni, hogy a megállapodás a kulcsismérvek nagy többségében a fentebb **Mi az, ami garantáltan felnőttképzés...** alatt leírtaktól eltérjen. Szóban kötött megállapodás esetében mindezt elegendő alaposan végiggondolni és biztosan hasznos magunk számára pár szóval rögzíteni is. Lássuk a kulcsszempontokat:

Szervezettség

Nem viseli magán tanításunk a felnőttképzés „szervezettségi” jellemzőjét, amennyiben csak kezdetét rögzítjük fixen és a befejezésére legfeljebb provizórikus elképzelés van.

Nem tekinthető egyértelműen szervezett képzésnek, ha a tanítási időpontokat csak kiindulásként rögzítettük és ez később változHAT, eseti módon is (*kulcsszó: eseti*)

Célirányosság

A tanítás „felnőttképzési” értelemben nem célirányos akkor, ha a megállapodás szerint nincs nyelvoktatási szakmai szempontok szerint megfogalmazott, határozott kimeneti célja. Ha nincs az explicite kitűzött célok között KER szintleírás, ha nem nyelvvizsgaszint elérését célozza deklaráltan, ha nem nevesít a megállapodás más, szakszerűen körülírt nyelvi készségeket célként.

A meglehetősen képlékeny „célirányosság” kritérium puha zónájában marad tanításunk, ha az gyakorlás, korrepetálás, a diák tanulmányainak igény szerinti eseti támogatása... Fontos azonban, hogy (akár csak saját jegyeztünk szintjén is) meg kell tudnunk fogalmazni valamit a tanítás céljaként.

A nem-szervezettség, és nem-célirányosság szempontjából egyaránt fontos, hogy a szolgáltatásnak nem része előre meghatározottan formális értékelés és nem ad papírt (ami nem zárja ki, hogy egy próbavizsga-feladatsor később mégis becsússzon ESETI módon).

Kompetenciafejlesztés

Ebből a szempontból nyelvtanfolyam esetében a *Célirányosság* alatti első bekezdésben leírtak a mérvadóak.

A nyelvtanításon túllépve, a magántanítás más területei számára fontos mérlegelni a kompetencia jogszabályi definícióját:

„olyan ismeretek, készségek és képességek összessége, amely által a személy egy adott területen képes meghatározott döntésen és a megvalósításon alapuló eredmény elérésére”

Túllépve azon, hogy a rabbihoz hasonlóan inkább csak magyarul tudjuk a fenti mondatot semmint értjük, az alighanem kijelenthető, hogy például egy logopédus foglalkozása dadogó, raccsoló gyerekekkel, vagy egy pszichodráma csoport vezetése jól védhetően nem kompetenciafejlesztés.

Kötelező-e és/vagy érdemes-e ezek után képzőként regisztrálni?

Azok számára, akik jelenleg és a közeljövőben csak olyan magántanítás jellegű oktatást végeznek, amiről maguk(!) úgy ítélik meg, hogy az „nem automatikusan minősül felnőttképzésnek” fontos kérdés, hogy kötelező-e netán érdemes-e a FAR-ban (*Felnőttképzési Adatszolgáltatási Rendszerben*) regisztrálniuk.

A jogszabály szövege és az eddig látott PMKH (a törvény végrehajtásáért felelős kormány szerv) és ITM (a jogszabályalkotó) állásfoglalásai semmilyen módon sem támasztják alá, hogy kötelező lenne.

A szövegében is csapnivaló, az adatvédelmi alapelvekre látványosan fittyet hányó jogszabály ismeretében fontos mérlegelni, hogy a fenti esetben hogy járunk jobban. A regisztrációt elvégezve a végzett magántanári tevékenység a felügyeleti szerv (most épp a PMKH) látókörébe kerül. Adataink rendszeres frissítésére vigyázni kell, azonban ezen túlmenően annak esélye, hogy (a jogszabállyal összhangban) a rendszerbe fel nem vitt nem-felnőttképzési óráink miatt a hatóság vegzálna (számára ezek nem léteznek) jelenleg nagyon kicsi.

Amennyiben nem következik tevékenységünkből regisztrációs kötelezettség, akkor jogkövető (számlát adó, tartalmában is az adott tevékenység jellegének megfelelően dokumentált) tevékenységünk teljes egészében kívül esik a PMKH (vagy bármi is legyen majd utódja) látás- és hatáskörén. Ez egészen addig így marad, amíg újabb jogszabály, esetleg végrehajtási utasítás nem rendel TEAOR számokat a felnőttképzési tevékenység definíciója alá tartozónak (és nem marad olyan, amit kifelejtett volna a jogalkotó).

Ha alvállalkozóként cégek, nyelviskolák számára végzünk számlás óraadói tanítást, akkor a kérdés már nehezebb. Ha lenne logika a törvényszövegben, akkor azt mondanánk alighanem kötelező regisztrálni, azonban ezeket a tanfolyamokat nem a magántanárnak kell bejelenteni, tehát a regisztráción túl több dolga nincs vele.

Amennyiben akár csak egyetlen olyan tanítási tevékenységünk is van, amely a jogszabály szerint világos módon felnőttképzésnek minősül, akkor nincs választási lehetőség, a képzőként való regisztráció jogilag kötelező és praktikus is indokolt, mulasztása büntetést vonhat maga után.

Amennyiben tevékenységünk ilyen, akkor a konkrét teendőkről (a hosszú és semmitmondó bevezetőt átugorva) alapos összefoglalót ad pl. a [következő](#) oldal.

Összegzés

A fenti elemzést szándékosan közérthető nyelven igyekeztünk megfogalmazni, vállalva helyenként a jogilag nem tökéletesen pontos megfogalmazásokat is, az érthetőség, követhetőség kedvéért.

Tisztában vagyunk azzal, hogy elemzésünk lényegi következtetése – **a magántanári tevékenység során van helye mérlegelésnek, attól, hogy tanítunk még nem automatikusan következik, hogy felnőttképzünk** – látszólag ellentmond a ma közkézen forgó szakértői oldalak és számos állásfoglalás üzenetének.

Ezeket alaposan elemezve úgy látjuk azonban, hogy a „felnőttképzési törvény alá tartozás” általános jogérvénye csak a képzőre terjed ki (státusztól, vállalkozási formától függetlenül) és órá is csak akkor, ha tevékenysége kielégíti a jogszabályban felnőttképzésre vonatkozóan felállított kritériumokat.

Nem értünk egyet azokkal az értelmezésekkel, melyek mindezt kézlegyintéssel úgy intézik el, hogy „de a törvény mindenre vonatkozik” hanem a ma Magyarországon érvényes jogrendnek megfelelően a konkrét jogszabályi szöveget tekintjük mérvadónak. Ahol ebből levonható következtetés, ott ezt igyekeztünk tenni, ahol a jogszabály zavaros, ellentmondásos volta miatt nem, ott igyekeztünk ezt jelezni. Meggyőződésünk, hogy jogvita esetén is ez a megközelítés a mérvadó.

Amikor a magántanárok és nyelviskolák tevékenységét döntően meghatározó és több szempontból jelentősen megnehezítő jogszabályt elemeztük, akkor annak előírásait végig igyekeztünk azok társadalmi hasznossága, valamint más jogszabályokkal való összhangjuk fényében kezelni. Amikor arra próbálunk rávilágítani, hogy számos tanítási tevékenység esetében (melyek társadalmi hasznossága nem kérdőjelezhető meg) van helye mérlegelésnek és aki keres az talál „menekülési útvonalat”, akkor ennek oka, hogy az új Felnőttképzési Törvény pontatlanságain és inkohereciáján túl több olyan előírást is tartalmaz melyek nem csupán megnehezítik az oktatással foglalkozók életét, de súlyos veszélyeket is hordoznak. Ilyen a természetes személy magántanárok és szakértők személyes adatainak kezelésmódja és különösen ilyen az az adatvédelmi alapelvekre fittyet hányó gátlástalan hatósági adathalászat, amely a tanulók – legyen kiskorú vagy felnőtt – személyiségi jogait súlyosan sérti.

Disclaimer / Fontos!

A fenti ismertető szakértők megkérdezése és a jogszabályi szöveg alapos elemzése alapján készült. Nem tekinthető jogi állásfoglalásnak, csupán szakmai véleményünk összegzésének. A tényleges döntés meghozatala minden vállalkozó tanár saját döntése kell legyen, alaposan mérlegelve saját tevékenységét, annak körülményeit! Közzétételével célunk ezen mérlegelés és döntés segítése.